

SOPHIE KINSELLA

Báječné nakupování v Las Vegas

*Báječné nakupování
v Las Vegas*

SOPHIE KINSELLA

Báječné nakupování v Las Vegas

Přeložila Daria Dvořáková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016
Copyright © 2015 Sophie Kinsella
All rights reserved.

Z anglického originálu *Shopaholic to the Rescue*
(First published by Bantam Press, Great Britain, 2015)
přeložila © 2016 Daria Dvořáková
Redakce textu: Zuzana Pokorná
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN e-PDF: 978-80-7507-829-2

Lindě Evansové s láskou a díky za všechno

Od: dsmeath@locostinternet.com

Komu: Brandonové, Rebecca

Předmět: „Prosba“

Milá paní Brandonová,

je to tak dávno, co jsem Vás viděl naposled. Doufám, že se Vám i Vaší rodině daří skvěle.

Co mě se týče, já si užívám důchodu, ale v mysli se často s láskou vracím k epizodám z mého profesionálního života v Endwich Bank, takže jsem se rozhodl pustit do „autobiografie“ neboli „pamětí“ pod pracovním názvem: *Dobré a špatné dluhy: Dobré a špatné chvíle trpělivého (jak kdy) fulhamského bankovního úředníka.*

Už jsem napsal dvě kapitoly, které se členům místního zahrádkářského klubu moc líbily, a pár jich dokonce vyjádřilo názor, že by se to mělo vysílat v televizi! Tím si tedy opravdu nejsem jistý!

Paní Brandonová, musím říct, že jste vždy patřila k mým „svěráznější“ zákaznicím a měla „unikátní“ postoj k vlastním financím. (Upřímně doufám, že jste postupem let své metody trochu vylepšila.) Častokrát jsme se dostali do křížku, ale snad jsme přece jen před mým odchodem do penze nakonec dospěli k jakémusi smíření, co říkáte?

Rád bych se Vás proto zeptal, jestli byste mi neposkytla do mé knihy rozhovor, kdykoli se Vám to bude hodit. Těším se na Vaši odpověď.

Se srdečným pozdravem,

Derek Smeath,
bankovní manažer (ve výslužbě)

Od: Od: dsmeath@locostinternet.com

Komu: Brandonové, Rebecce

Předmět: Re: Re: „Prosba“

Milá paní Brandonová,

je to velké zklamání. Oslovil jsem Vás s dobrým úmyslem, řekl bych i jako přítel. A doufal jsem, že to „takto“ pochopíte.

Nechcete-li mi dát rozhovor do mých „pamětí“, máte na to právo. Jenom je mi líto, že jste si na to musela vymýšlet tak rafinovanou lež. Je mi naprosto jasné, že Váš zamotaný příběh o tom, že „musíte uhánět za otcem do Las Vegas“, abyste „odhalila jakousi záhadu“ a zabránila tomu, aby „chudákovi Tarkiemu definitivně vymyli mozek“, je čiročirá fikce.

Kolikrát jsem, vážená paní Brandonová, od Vás dostal písemnou omluvu s tvrzením, že jste si „zlomila nohu“, „dostala infekční mononukleózu“, případně že Vám zahynul Váš (imaginární) pes? Tak nějak jsem doufal, že jako dospělá, vdaná žena a matka jste trochu vyzrála. Každopádně je to pro mě hluboké zklamání.

Se srdečnými pozdravy,

Derek Smeath

Od: Od: dsmeath@locostinternet.com
Komu: Brandonové, Rebecce
Předmět: Re: Re: Re: Re: „Prosba“

Milá paní Brandonová,

že mě Váš poslední mail překvapil, by bylo slabé slovo. Můkrát Vám děkuju za řadu fotografií.

Je na nich opravdu vidět, že stojíte na kraji pouště. Vidím karavan, na který ukazujete, a velký detail mapy Kalifornie. Na jedné fotografii také zaznamenávám i Vaši kamarádku lady Cleath-Stuartovou, ačkoli nedokážu posoudit, jestli „je z jejího výrazu naprosto jasné, jak je zmizením svého manžela zničena“.

Mohl bych poprosit o vysvětlení? Skutečně zmizel Váš otec i manžel Vaší kamarádky? A oba najednou?

Se srdečnými pozdravy,

Derek Smeath

Od: Od: dsmeath@locostinternet.com
Komu: Brandonové, Rebecce
Předmět: Re: Re: Re: Re: Re: Re: „Prosba“

Milá paní Brandonová,

u všech všudy, to je příběh! V mailu jste to trochu zamotala, smím-li se tak vyjádřit – je to tedy správně takto?

- Váš otec za vámi přijel do Los Angeles, protože zjistil nějaká nová fakta o svém starém příteli Brentovi, kterého neviděl řadu let.
- Pak prostě zmizel a nechal jenom vzkaz, že jede „cosi napravit“.
- Odvedl s sebou lorda Cleath-Stuarta („Tarkieho“), který právě prožíval složité období a v současnosti je velmi „zranitelný“.
- Přibral ještě chlápka jménem „Bryce“. (V té Kalifornii mají lidé vážně divná jména.)
- Takže teď všechny tři sledujete do Las Vegas z obavy, že je Bryce ničema, který má spadeno na peníze lorda Cleath-Stuarta.

V odpověď na Váš dotaz se obávám, že nemám žádnou „oslnivou inteligenci“, která by Vám mohla prospět; a během doby, kdy jsem byl v bance, se mi nic podobného nikdy nestalo. Jenom jednou jsme měli mírně „podezřelého“ klienta, který se pokoušel uložit igelitový pytel dvacetilibrových bankovek, takže jsem zavolal na příslušný finanční úřad. Tuto historku stoprocentně uvedu ve své knize!

Přeju Vám, aby se Vám podařilo ony tři ztracené džentlmeny rychle najít, a kdybych Vám v tom náhodou mohl nějak pomoci, dejte mi určitě vědět.

Se srdečnými pozdravy,

Derek Smeath

Jedna

„Poslyš,“ říká Luke vyrovnaně. „Nepanikař.“

Nepanikař? *Luke* mi říká „nepanikař“? To ne. Nééééé. To je celé špatně. Manžel mi nikdy neříká „nepanikař“. Takže když to řekne, pak to vážně znamená: „Teď je k panice zatraceně dobrý důvod.“

Proboha, teď se mi doopravdy *třesou kolena*.

Světla se míhají a policejní siréna vřeští o sto šest. Nedokážu se soustředit na nic jiného než na: „Jestlipak pouta bolí?“, případně „Komu mám zavolat, až mě šoupnou do basy?“, eventuálně „Jsou ty kombinézy oranžové *odshora až dolů*?“

Policista právě kráčí k našemu pronajatému karavanu typu C 26-foot. (Modré kostičkované záclonky, květované čalounění a „šest postelí“, i když „šesti tenoučkým matracím na dřevěných prknech“ říkat „postel“ je bohapustá nadsázka.) Je to klasický opálený americký policista se zrcadlovými slunečními brýlemi a jde z něj opravdu strach. Srdce mi tlučé jako zvon a automaticky přejíždím očima okolí, kam by se dalo schovat.

No dobře, trochu přeháním. Ale já vždycky v přítomnosti policajtů znejistím od chvíle, kdy jsem jako pětiletá v Hamleys ztopila šestery botičky pro panenku, a v tu chvíli ke mně přišel policista a zahřimal: „Copak pěkného jste si, vážená slečno, vybrala?“, a já málem vyletěla z kůže. Nakonec se ukázalo, že obdivoval můj heliový balonek.

(Když táta s mámou botičky pro panenky objevili, poslali jsme je zpátky v obálce s bublinkovou vložkou a s mým vlastnoručně napsaným omluvným dopisem. A z Hamleys mi pak poslali milý dopis, jako že je to už v pořádku. Nejspíš tehdy jsem si poprvé uvědomila, že dopis občas dokáže vytáhnout člověka z pěkné bryndy.)

„Lukeu!“ špitnu vyděšeně. „Dělej něco! Nechtějí třeba úplatek? Kolik tu máme v hotovosti?“

„Becky,“ snaží se mě Luke uklidnit. „Říkal jsem přece, ať nepanikaříš. Určitě mají k tomu, že nás zastavili, dobrý důvod.“

„Neměli bychom všichni vystoupit?“ ptá se Suze.

„Podle mě bychom neměli vůbec chodit ven,“ prohlásí Janice zneklidněně. „Podle mě bychom se měli chovat naprosto vyrovnaně, jako bychom nemuseli nic schovávat.“

„Však také *nemusíme* nic schovávat,“ podotkne Alicia unaveně. „Musíme se všichni uvolnit.“

„Mají bouchačky!“ vykřikne máma při pohledu z okénka. „Bouchačky, Janice!“

„Uklidněte se, Jane, prosím!“ krotí ji Luke. „Půjdu si s nimi promluvit.“

Vyleze z karavanu a my ostatní se na sebe nervózně podíváme. Jsem tu s mou nejlepší kamarádkou Suze, s mou natuty nejhorší kamarádkou Aliciou, s dcerkou Minnie, mámou a její nejlepší kamarádkou Janice. Jedeme z LA do Las Vegas a už jsme se stačili pohádat kvůli klimatizaci, místu k sezení a jestli si Janice smí pouštět pro uklidnění keltské dudáky. (Verdikt zní: nesmí. Pět hlasů proti jednomu.) Takový výlet je dost náročný, a to jsme na cestě pouhé dvě hodiny. A teď ještě tohle.

Dívám se, jak policista kráčí k Lukeovi a cosi mu říká.

„Hafánek!“ zajásá Minnie a ukazuje cosi za oknem. „*Velikánský* hafánek.“

K Lukeovi kráčí druhý policista s hrozivě vypadajícím policejním psem. Je to německý ovčák a očichává Lukeovi nohy. Najednou se otočí ke karavanu a začne štěkat.

„Kristepane!“ zaúpí Janice. „Já to věděla! Je to protinarkotické! Vyčenicují mě tu!“

„*Cože?*“ otočím se k ní. Janice je žena středních let se zálibou v aranžování květin a v líčení druhých mejkapem výrazného broskvového odstínu. Co myslí tím „vyčenicujím“?

„Moc se omlouvám, ale musím se vám přiznat...“ Teatrálně polkne. „Mám u sebe nedovolené drogy.“

Na chvíli všichni strneme. Mozek mi odmítá tyto dva prvky zpracovat. Nedovolené drogy? A Janice?

„*Drogy?*“ vykřikne máma. „Co to říkáš, Janice?“

„Kvůli pásmové nemoci,“ zakvílí Janice. „Můj lékař byl úplně

k ničemu, tak jsem se musela obrátit na internet. Annabel z bridžového klubu mi poradila webovou stránku, ale stálo tam varování: ‚V některých zemích nepovoleno.‘ A teď je ten čokl vyčenichá a všechny nás podrobí výslechu...“

Při zvuku zběsilého štěkotu se zarazí. Musím připustit, že toho policijního psa to k našemu karavanu nesmírně táhne. S kňučením se napíná na vodítku a policista se na něj rozzlobeně podívá.

„Vy jste si koupila *zakázané drogy*?“ vybuchne Suze. „Proč, proboha?“

„Janice, ohrožuješ celou naši výpravu!“ Máma je na zhroucení. „Jak jsi mohla do Ameriky vozit tvrdé drogy?“

„To určitě tvrdé drogy nejsou,“ snažím se je uklidnit, ale máma s Janice jsou příliš hysterické, než aby mě poslouchaly.

„Hleď se jich zbavit!“ přikáže jí máma nesmlouvavě. „Hned!“

„Tady jsou.“ Janice neobratně vytáhne dva bílé balíčky z kabelky. „Nikdy bych si je nebrala, kdybych věděla...“

„Tak co s nimi teď uděláme?“ položí máma naléhavou otázku.

„Každý z nás sní jedno plato,“ navrhně Janice a už je vytahuje ze sáčku. „Nic jiného nezbyvá.“

„To jste se *zbláznila*?“ odsekne Suze zuřivě. „Nebudu do sebe cpát nějaké pokoutní tabletky z internetu!“

„Janice, musíš se jich zbavit,“ rozhodne máma. „Jdi ven a vysyp je někde u cesty. Já ty policajty mezitím nějak zaměstnám. Raději je zaměstnáme *všichni*. Půjdeme ven. Hned!“

„Policajti si toho všimnou!“ hořekuje Janice.

„Policajti si nevšimnou ničeho,“ prohlásí máma nekompromisně. „Slyšelas mě, Janice? Policajti si nevšimnou ničeho. Když sebou trochu mrskneš.“

Máma otevře dveře karavanu a všichni vystoupíme do rozpáleného slunce. Parkujeme po straně dálnice a všude kolem, kam člověk dohlédne, se rozprostírá nehostinná poušť porostlá křovisky.

„*Dělej!*“ zasyčí máma na Janice.

Janice se rozběhne do pouště a máma se Suze a Aliciou v patách vyrazí k policistům.

„Jane!“ podiví se Luke, když ji spatří vedle sebe. „Nemusela jste sem

chodit.“ Střelí po mně pohledem: *Co to tu ksakru vyvádíte?* A já na něj bezmocně pokrčím rameny.

„Dobrý den, pane kapitáne,“ obrátí se máma na prvního policistu. „Zeť vám jistě už vysvětlil, o co tu jde. Můj manžel se vypravil na životu nebezpečnou misi a nikdo nevíme kam.“

„Možná to *není* životu nebezpečná mise,“ cítím potřebu upřesnit situaci.

Pokaždé když máma řekne „životu nebezpečný“, stoprocentně jí stoupne tlak. Snažím se ji trochu uklidnit, ale nevím, jestli o to skutečně stojí.

„Je ve společnosti lorda Cleath-Stuarta,“ pokračuje máma, „a tohle je lady Cleath-Stuartová. Bydlí v Letherby Hall, v jednom z nejkrásnějších anglických zámků,“ vytahuje se.

„Na tom přece nezáleží!“ snaží se to Suze zamluvit.

Jeden policista si sundá brýle a prohlíží si Suze.

„Jako je *Panství Downtown*? Má žena je tím seriálem úplně posedlá.“

„Ovšem Letherby je *mnohem* lepší než *Downtown*,“ prohlásí máma. „Sám byste viděl.“

Koutkem oka sleduju, jak Janice v modrozeleném květovaném kostýmku divoce vyhazuje pilulky za obrovský kaktus. Nápadnější snad ani být nemůže. Ale policisté jsou dokonale upoutáni mámou, která jim právě vypravuje o vzkazu, jež po sobě táta zanechal.

„Nechal ho na polštáři!“ líčí rozhořčeně. „Že prý ‚obyčejný výlet‘. Copak si může ženatý člověk jen tak vyrazit na ‚obyčejný výlet‘?“

„Pánové,“ snaží se dostat Luke ke slovu. „Díky za upozornění, že mi nsvítí koncové světlo. Takže můžeme teď pokračovat v cestě?“

V krátkém tichu se na sebe oba policisté zamyšleně podívají.

„Nepanikař,“ řekne Minnie a zvedne hlavu od své nejmilejší panenky Speaky, s níž si právě hraje. Zářivě se na jednoho policistu usměje. „Nepanikař.“

„Správně.“ Policista se usměje také. „To je hlavička. Jakkpak se jmenuješ, miláčku?“

„Policajti si toho *nevšimnou*,“ prohodí Minnie konverzačně a ticho okamžitě zhoustne. Žaludek se mi sevře a na Suze se neodvážím ani podívat.

Zářivý úsměv na policistově tváři zledovatí. „Copak jsi to říkala, maličká?“ ptá se Minnie. „Čeho si nevšimnou?“

„Ničeho!“ hlas mi přeskočí. „Právě jsme se dívali na televizi, však víte, jaké děti jsou...“

„A už jsem tady!“ Vedle mě se objeví zadýchaná Janice. „Hotovo. Dobrý den, páni policisté, co pro vás můžeme udělat?“

Oba policisté vyjeveně hledí na další osobu, která se připojuje k naší skupině.

„Kde jste byla, madam?“ zeptá se jeden z nich.

„Byla jsem támhle za tím kaktusem. Volání přírody.“ Janice se nadme pýchou, jak dobrou odpověď si připravila.

„Copak v karavanu nemáte záchod?“ zeptá se světlolvasý policista.

„Jejda,“ zarazí se Janice. „Propáníčka. Nejspíš ano.“ Veškerá její sebejistota je pryč a očima těká divoce kolem. „Propáníčka. Ehm... vlastně..., abych pravdu řekla... chtěla jsem se trochu projít.“

Tmavovlasý policista si založí ruce na prsou. „Projít? Za kaktus?“

„Policie si toho nevšimne,“ prohodí Minnie k Janice spiklenecky a Janice málem vyletí z kůže.

„Minnie! Propánakrále! Čeho si nemá všimnout? Ha ha ha!“

„Nemohl by tomu dítěti někdo *zavřít* pusy?“ zasyčí Alicia zuřivě.

„Bylo to volání přírody,“ zakoktá Janice nejistě. „Šla jsem se podívat na ty krásné kaktusy. Na jejich krásné... ehm... ostny.“

„Krásné ostny?“ Nic lepšího si neumí vymyslet? S Janice na žádný výlet už nikdy nepojedu. Klepe se hrůzou a vypadá strašně provinile. Žádný div, že je těm policajtům podezřelá. (Příznávám, že Minnie tomu taky moc nepomohla.)

Policisté se na sebe významně podívají. Každou chvíli nám nasadí želízka nebo na nás zavolají federály. Musím něco rychle udělat. Ale co? Mysli, *mysli*...

A pak mě něco napadne.

„Pane kapitáne!“ vykřiknu. „To jsem ráda, že jsem vás potkala, protože vás chci požádat o laskavost. Mám mladého bratrána, který by strašně rád k policii a velmi by ocenil, kdyby se za něj někdo přimluvil. Mohl by se na vás obrátit? Vy se jmenujete Kapinski...“ Vytáhnu si mobil a začnu

do něj vytūkávat jméno, které má napsané na odznaku. „Nemohl byste mu třeba dát pár dobrých rad?“

„Na to jsou oficiální postupy, madam,“ prohlásí policista Kapinski nepřístupně. „Řekněte mu, aby se podíval na webové stránky.“

„Ale osobní konexe jsou přece nejlepší, nemyslíte?“ upřu na něj nevinný pohled. „Měl byste čas zítra? Mohli bychom se sejít po práci. Ano! Počkáme na vás před služebnou.“ Udělám k němu pár kroků a policista Kapinski přede mnou couvne. „Je ohromně šikovný a výřečný. Bude se vám moc líbit. Takže se uvidíme zítra, co říkáte? Přinesu pár croissantů, ano?“

Policisty Kapinského se začíná zmocňovat panika.

„Už raději jeďte,“ zamumlá a otočí se k nám zády. Během třiceti sekund jsou s kolegou i se psem v policejním autě a uhání odtud jako o závod.

„Bravo, Becky!“ pochválí mě Luke.

„To se ti povedlo, holčičko!“ přidá se máma.

„Bylo to o chlup.“ Janice se celá třese. „Málem nás dostali. Musíme si dát větší pozor.“

„A o co vlastně jde?“ ptá se Luke nechápavě. „Proč jste vůbec všichni vystupovali z karavanu?“

„Janice prchá před protinarkotickým oddělením,“ vysvětlím mu a při pohledu na jeho výraz je mi strašně do smíchu. „Vysvětlím ti to cestou. Jedeme.“

Dva

Zmizeli před dvěma dny. Mohli byste říct: „Proč ten poplach? Patrně si vyrazili na pánskou jízdu. Proč nezachovat klid a nepočkat, dokud se nepřihlásí domů?“ V podstatě přesně to nám *řekla* policie. Jenomže je to o něco složitější. Tarquin byl tak trochu na pokraji nervového zhroucení. Je to velký boháč a očividně si na něj brousí zuby Bryce, podle Suze prostřednictvím „nezdravých praktik“, což podle ní nejspíš znamená „vstup do nějaké sekty“.

Podle mě je to jenom jedna z možností. A existuje spousta dalších. Abych pravdu řekla – ale před Suze bych se to neodvážila vyslovit –, v hloubi duše si myslím, že nakonec můžeme klidně zjistit, že táta s Tarquinem celou dobu proseděli v nějaké losangeleské kavárně se čtyřicetihodinovým provozem. Suze se naopak obává, že Bryce ihned poté, co Tarquinovi vybilil bankovní konto, hodil jejího manžela někam do kaňonu. (Ne že by to přiznala nahlas, ale vím dobře, co si myslí.)

Teď potřebujeme nějaký systém. Potřebujeme *plán*. Takovou tu tabuli, jakou mívají v kriminálních seriálech, se seznamy, šipkami a tátovou a Tarquinovou fotografií. (Jenomže nic takového udělat nesmíme. Pak by totiž oba vypadali jako oběť vraždy.) Ale *něco* vážně potřebujeme. Zatím naše cesta nemá totiž žádný řád.

Dnešní ráno bylo naprosto chaotické – s balením na cestu a předáváním Suziných tří dětí jejich chůvě Ellie (která bude bydlet u nás a na všechno dohlédne, zatímco budeme pryč). Za svítání dorazil Luke s pronajatým karavanem. Pak jsem vzbudila mámu a Janice – po přeletu z Británie se prospaly jenom pár hodin – a všichni jsme nastoupili a zaveleli: „Do Vegas!“

Tedy *zcela* upřímně, možná jsme si nemuseli brát rovnou karavan. Kupříkladu Luke byl pro to jet ve dvou sedanech. Ale já jsem namítala, že

si budeme muset cestou promluvit s ostatními. Tudíž ten karavan potřebujeme. A vůbec, copak se dá v Americe vyrazit na cestu bez karavanu? No vidíte.

Suze od té chvíle vyhledává na googlu všechno o sektách, což by podle mě neměla, protože se tím jenom nervuje. (Obzvláště když narazila na sektu, která si natírá obličej na bílo a žení se se zvířaty.) Luke většinu doby protelefonoval se svým zástupcem Garym, který je místo Lukea na jakési konferenci v Londýně. Luke vlastní PR firmu a má hromadu povinností, ale všechny teď odložil a posadil se za volant karavanu. Což je od něj ohromně loajální a láskyplné, a když to bude potřebovat on, tak to pro něj udělám *také*.

Janice s mámou sprádají děsivé teorie, jak táta zabalený do ponča chřadne jako divoch někde v poušti. (Proč do ponča?) Minnie řekla: „Kaktus, mami! Kak-TUS!“ asi po třítisíci. A já tu sedím mlčky, hladím ji po vlasech a myšlenky mi poletují jako splašené. Což, abych pravdu řekla, není zas tak úžasné. Nejsou to nijak skvělé myšlenky.

Snažím se na mou duši zůstat co nejpozitivnější a neoptimističtější. Snažím se, aby si všichni udrželi co nejlepší náladu a přestali se vrtat v minulosti. Ale jen co trochu polevím v ostražitosti, minulost se v děsivém návalu špatného svědomí vrací zpět. Protože celá ta cesta je kvůli mně. Je to *má* vina.

O půl hodiny později se zastavíme v bistru na snídani a na drobné organizační záležitosti. Odvádím Minnie na Dámy, kde vedeme sáhodlouhou debatu o různých druzích mýdla, až se Minnie rozhodne, že musí postupně všechny dávkovače vyzkoušet, a trvá jí to celou věčnost. Když se nakonec vrátíme do jídelny, stojí tam před jakýmsi vintage plakátem samotná Suze, a tak k ní zamířím.

„Suze...“ říkám pobílonťe. „Hele. Omlouvám se.“

„A proč vlastně?“ Ani se na mě nepodívá.

„Však víš. Za všechno...“ Z pocitu marnosti nedokončím větu. Nevím, jak pokračovat. Suze je má nejstarší a nejmilejší kamarádka a být s ní bývalo kdysi tou nejsnadnější věcí na světě. Ale teď mám pocit, jako bych stála na jevišti, zapoměla svou řeč a ona neměla sebemenší chuť mi pomoci.

Pokazilo se to za posledních pár týdnů našeho pobytu v LA. Nejenom mezi mnou a Suze, ale celkově. Přišla jsem o rozum. Propadla jsem budování vlastní kariéry. Tolik jsem se chtěla stát stylistkou celebrit, že jsem ztratila soudnost. Nemůžu uvěřit, že až včera večer, kdy jsem stála na červeném koberci před premiérovým kinosálem, jsem si uvědomila, že v tom sále s těmi celebritami *vůbec* nechci být. Mám pocit, jako bych žila v nějaké bublině, která až teď praskla.

Luke to chápe. Včera večer jsme o tom dlouze mluvili a spoustu věcí si řekli na rovinu. Luke si myslí, že se mi v Hollywoodu přihodilo něco moc divného. Přes noc jsem se stala zčistajasna celebritou, aniž jsem něco takového zamýšlela, a to mi zamotalo hlavu. Řekl, že mi to přátelé a rodina nebudou mít za zlé pořádk. Že mi odpustí.

On mi to možná odpustil. Ale Suze ne.

Nejhorší na tom je, že jsem si včera večer myslela, že se to všechno dává do pořádku. Suze mě prosila, abych se s ní na tuto cestu vydala, a já jí slíbila, že hned všeho nechám. Brečela a tvrdila, jak moc jsem jí chyběla, a mně se strašně ulevilo. Ale když tu teď jsem, je to všechno jinak. Chová se, jako by mě tu vůbec nechtěla. Nechce se mnou o tom mluvit a srší nepřátelstvím.

Jakože, já *vím*, že si dělá o Tarkieho starosti, já *vím*, že mám co napravit. Ale je to prostě... těžké.

„To je jedno,“ odsekne mi Suze příkře. A aniž se na mě podívá, vrací se ke stolu. Jdu za ní a Alicia Dlouhonohá bestie zvedne hlavu a prezíravě si mě přeměří. Pořád nemůžu uvěřit, že jede s námi. Alicia Dlouhonohá bestie, člověk, kterého mám na světě ze všech lidí nejméně ráda.

Měla bych asi říct Alicia Merrellová. Tak se teď vlastně jmenuje, když si vzala Wiltona Merrella, zakladatele slavného rehabilitačního centra s výukou jógy. Je to obrovský komplex s učebnami a dárkovým obchodem a moc se mi tam líbilo. Všem se nám tam líbilo, dokud tam Tarquin nezačal trávit příliš času s Brycem, neřekl Suze, že je „toxická“, a nezačal se chovat skutečně dost zvláště. (Vlastně bych měla říct, že ještě trochu podivněji než obvykle, protože Tarkie nikdy nevypadal úplně normálně.)

A právě Alicia zjistila, že oba míří do Vegas. A právě Alicia přinesla s sebou do karavanu chiller plný kokosové šťávy. Alicia, hrdinka této

chvíle. Ale já z ní mám pořád špatný pocit. Alicia byla mou nejhorší noční můrou od chvíle, kdy jsem ji před řadou let, ještě před svatbou, poznala. Pokoušela se mi zničit život, pokoušela se zničit život Lukeovi, při každé příležitosti mě ponižila a vždycky se jí povedlo vyvolat ve mně pocit, že jsem hloupá a bezvýznamná nula. Ale teď prý je to už všechno minulost, měly bychom na to zapomenout a ona se prý už změnila. Jenomže já jí prostě neumím uvěřit, prostě to nedokážu.

„Přemýšlela jsem,“ řeknu a snažím se o co nejrozhodnější tón. „Musíme si vypracovat pořádný plán.“ Vytáhnu z kabelky propisku a blok, velkými písmeny napíšu *PLÁN* a položím blok na stůl, aby to všichni viděli. „Projedeme si fakta.“

„Tvůj táta odvedl s sebou dva lidi na podezřelou výpravu, která má něco společného s jeho minulostí,“ procedí Suze mezi zuby. „Ale ty nevíš co, protože ses ho nezeptala.“ Při tom se na mě podívá tak, jako by mě vinila ze všech světových katastrof.

„Já vím,“ přiznávám pokorně. „Omlouvám se.“

Měla jsem s tátou víc mluvit. Kdybych mohla vrátit čas, udělala bych to všechno jinak, to se ví, *to se jasně ví*, že bych to udělala jinak. Ale copak se to dá? Můžu se to jenom snažit nějak odčinit.

„Tak si zopakujme, co *skutečně* víme,“ pokouším se udržet pozitivní náladu. „Graham Bloomwood přijel do Států v roce 1972. Cestoval tu se třemi americkými přáteli: Brentem, Coreym a Raymondem. A jeli *touto* trasou.“ Otevřu tátovu mapu a s rozmáchlým gestem ji položím na stůl. „Doličný předmět A.“

Pomilionté se všichni zadíváme na mapu. Je to jednoduchá automapa, stará a zažloutlá, s trasou vyznačenou červenou propiskou. V ničem nám to nemůže pomoci, ale stejně na ni pro každý případ všechny zíráme. Poté, co se táta s Tarkiem vypařili, jsem prohledala celý jeho pokoj, a kromě starého časopisu jsem tam nic jiného nenašla.

„Takže by mohli jet po této trase.“ Suze stále zírá na mapu. „LA... Las Vegas... Hele, zajeli i do Velkého kañonu...“

„Ale oni se *nemusejí* řídit touto trasou,“ vyhrknu, než Suze napadne, že táta s Tarkiem leží dozajista někde na dně Velkého kañonu a že tam musíme natotata letět helikoptérou.

„Je tvůj otec spíš rekapitulační typ?“ ptá se Alicia. „Tím v podstatě myslím, jestli není redukcionistický?“

Redukcionistický? Co to jako má být?

„No,“ odkašlu si. „Občas. Možná.“

Alicia mi neustále klade takové zapeklité otázky. A pak mě sjede pohledem, kterým říká: *vůbec nevíš, o čem mluvím, že jo?*

Navíc to pronáší tím svým ušlechtilé svatouškovským hlasem, z něhož mi naskakuje husí kůže. Alicia naprosto změnila svůj styl a vůbec se už nepodobá té londýnské panovačné PR manažerce. Nosí úbor na jógu, vlasy stažené do culíku a každé druhé slovo má ze slovníku New age. Ale povýšenost ji neopustila.

„Někdy rekapituluje přesně, jindy ne,“ zaimprovizuju. „Jak kdy.“

„Musíš mít víc informací, Bex,“ doráží nevrle Suze. „Řekni mi ještě jednou o tom parkovišti karavanů. Možná jsi něco vynechala.“

A já poslušně spustím. „Táta chtěl, abych vyhledala jeho dávného přítele Brenta. Pátrala jsem, kde bydlí, a nakonec jsem zjistila, že na parkovišti karavanů, ale že ho právě odtud vystěhovali.“

Během řeči mě polije horko, a tak se napiju trochu vody. V téhle části jsem to zpackala nejvíc. Táta mi neustále připomínal, abych toho Brenta vyhledala, a já jsem to pořád odkládala, protože... Prostě proto, že život byl nesmírně vzrušující a tohle mi připadalo jako strašně otravná záležitost. Jenomže kdybych to udělala, dostala bych se tam dřív a táta by si možná mohl s Brentem promluvit *před* jeho vystěhováním. Třeba by se Brent beze stopy nevypařil. Možná by teď bylo všechno jinak.

„Táta tomu nevěřil,“ pokračuju, „protože podle něj měl být Brent v pořádném balíku.“

„Proč?“ ptá se Suze. „Proč si myslel, že je v balíku? Vždyť ho neviděl dobrých třicet let. Nebo čtyřicet?“

„Co já vím. Podle něj měl Brent žít minimálně v krásné vile.“

„A tak se tvůj otec vypravil do LA a šel Brenta navštívit?“

„Ano. Museli se setkat na tom parkovišti. Očividně si potřebovali něco vyjasnit.“

„A tohle ti řekla Brentova dcera.“ Odmlčí se. „Rebecca.“

Obě mlčíme. Je to nejpodivnější část příběhu. Znovu si tu scénu

v duchu přehrávám. Jak Brentova dcera vyšla na schůdky karavanu. Jak z ní sálalo nepřátelství jako ze sluncem rozpálené asfaltové silnice. Jak jsem na ni udíveně zírala a říkala si: *Co jsem ti proboba udělala?* A pak ta děsivá věta: „Všechny se jmenujeme Rebecca.“ Pořád nevím, co tím „všechny“ chtěla říct. A rozhodně mi to nehodlala vysvětlit.

„Co ještě říkala?“ ptá se Suze netrpělivě.

„Nic! Řekla: ‚Když to nevíš, já ti to vysvětlovat určitě nebudu.‘“

„Tak to nám ohromně pomohlo.“ Suze obrátí oči v sloup.

„No jo. Očividně jsem jí do oka moc nepadla. Vůbec nevím proč.“

Její další slova o „načančaném hlásku“ a „padej odtud, princezničko!“ raději nepřipojím.

„O Coreym se vůbec nezmínila?“ Suze ťuká propiskou do stolu.

„Ne.“

„Ale právě Corey bydlí v Las Vegas. Možná se tvůj otec vypravil za ním.“

„Ano. To je možné.“

„Je to *možné*?“ vyletí na mě Suze. „Bex, my potřebujeme solidní fakta!“

To je moc hezké, že si Suze myslí, že budu mít na všechno odpověď. Jenomže my s mámou netušíme ani to, jak se Corey a Raymond dál jmenují, natož něco dalšího. Máma říkala, že se o nich táta zmiňoval jenom jednou do roka, a to na Vánoce, a že ho nikdy moc neposlouchala. (Dokonce řekla, že jí o tom děsivém horku v Údolí smrti stačilo slyšet jednou a měla toho dost a že se vůbec diví, proč nezůstali v nějakém hotelu s prima bazénem.)

Zadávala jsem do googlu „corey las vegas“, „corey graham bloomwood“, „corey brent“ a všechno, co mě napadlo. Problém je, že v Las Vegas žijí mraky Coreyů.

„Dobře.“ Alicia končí hovor na mobilu. „Každopádně ti děkuju.“

Alicia telefonuje každému, koho zná, jestli se jim náhodou Bryce nezmínil, kam má v Las Vegas namířeno. Ale zatím nikdo nic neví.

„Zjistila jsi něco?“

„Nezjistila.“ Zhluboka si vzdychne. „Suze, mám pocit, že jsem pro tebe jenom přítěží.“

„Nejsi žádnou přítěží!“ protestuje Suze okamžitě a stiskne Alicii ruku. „Jsi zlatíčko.“

Jako bych tu vůbec nebyla. Možná bych se měla na chvíli vytrazit. Přinutím se k přátelskému úsměvu a řeknu: „Jdu si protáhnout nohy. Zřejmě mají vzadu dvorek. Mohly byste mi prosím objednat vafle s javorovým sirupem? Plus palačinky pro Minnie a jahodový koktejl. Pojd', miláčku.“ Vezmu Minnie za ručičku a hned se cítím líp. Alespoň Minnie mě má ráda zcela bez výhrad.

(Což jí vydrží přibližně do třinácti let, kdy jí zakážu vzít si do školy nějakou kratinkou sukni a stanu se jejím největším nepřítelem.)

(Proboha, to je za pouhých jedenáct let. Proč jenom nemůže zůstat napořád dvouapůlletou holčičkou?)

Tři

Cestou k zadnímu traktu restaurace vidím mámu s Janice vycházet z toalet. Janice má na hlavě bílé sluneční brýle a Minnie při pohledu na ně zalapá po dechu.

„Ty jsou hezké!“ vyslovuje precizně a ukáže na ně. „Proooooošíím!“

„Miláčku!“ zavrká Janice. „Tobě se líbí?“

„Janice!“ vykřiknu zděšeně, když podává brýle Minnie. „To nesmíš!“

„Ale jdi, to nic není.“ Janice se usměje. „Takových mám spousty.“

Musím říct, že ve velkých bílých brýlích vypadá Minnie kouzelně, ale tak snadno jí to neprojde.

„Minnie,“ napomenu ji přísně. „Nepoděkovala jsi. A nesmíš chtít všechno, co uvidíš. Co si chudák Janice počne? Teď nemá žádné brýle!“

Sluneční brýle sklouznou Minnie z nosu a ta je zachytí a usilovně o něm přemýšlí.

„Děkuju,“ řekne nakonec. „Děkuju ti, Waniss.“ (Nedaří se jí vyslovit „Janice“.) Stáhne si z vlásků růžovou kostičkovanou mašli a podá jí Janice. „Wanniss mašličku.“

„Zlatíčko.“ Zajíkám se smíchy. „Janice mašličky nenosí.“

„Co by ne!“ brání se Janice. „Je moc hezká, Minnie, děkuju.“

Přípevní si mašličku do šedivých vlasů, ve kterých se vyjímá trochu nepatřičně, a já k ní pocítím nával sympatií. Janice znám odjakživa jako mírně potrhlou sousedku – ale podívejte na ni. Bez váhání odletěla do LA pro případ, že by jí máma potřebovala. Všechny nás baví historkami z kurzu aranžování květin, je moc milá a do naší společnosti vnáší prvek veselí. (Tedy pokud ji nenapadne, že obchoduje s nezákonnými drogami.)

„Díky, že jsi přijela, Janice,“ řeknu impulzivně a snažím se ji obejmout i přes „bezpečnostní“ ledvinku na tričku, s níž vypadá jako v pokročilém stadiu těhotenství. S mámou nosí identický model a podle mě tím všem

pouličním zlodějům vysílají vzkaz: *Máme tu pořádný balík.* Ale mámě jsem to neřekla, protože ta je i tak naprosto bez sebe.

„Mami...“ otočím se k ní a obejmu ji. „Nedělej si starosti. Táta je určitě v pořádku.“

Ale máma má napjatá ramena a obejmeme mě jenom vlažně. „To je moc hezké, Becky,“ řekne rozrušeně. „Ale co ty tajnosti a záhady? Na takové věci jsem už trochu moc stará.“

„Já vím,“ snažím se ji uklidnit.

„Víš, táta nechtěl, aby ses jmenovala Rebecca. To *mně* se to jméno líbilo.“

„Já vím,“ opakuju.

Už jsme o tom mluvily aspoň dvacetkrát. Prakticky to byla první věc, s níž jsem na mámu po jejím příjezdu vyrukovala: „Proč se jmenuju Rebecca?“

„Podle té knihy, víš,“ pokračuje máma. „Od Daphne du Maurier.“

„Já vím,“ přikývnu trpělivě.

„Ale táta to nechtěl. Jemu se líbila Henrietta.“ Mámě zacuká v obličejí.

„*Henrietta*.“ Pokrčím nos. Jako Henrietta si tedy vůbec nepřipadám.

„Ale *proč* vlastně nechtěl, aby ses jmenovala Rebecca?“ zařízne se mámin hlas do vzduchu.

Nastalé ticho přerušuje jenom tiché ťukání perliček náhrdelníku, s nimiž si máma pohrává. Bodne mě u srdce, když vidím její rozechvělé, nervózní prsty. Ten náhrdelník jí dal táta. Je starožitný, z roku 1895, pomáhala jsem ho vybrat a máma byla tak nadšená a šťastná. Táta každý rok dostává VB – jak říkáme jeho Velkému bonusu – a všem nám za něj koupí něco hezkého.

Táta je opravdu naprosto úžasný. Zmíněný VB dostává každoročně za poradenství v pojištnictví, i když je už v důchodu. Podle Lukea se musí vyznat v něčem naprosto nevídaném, když mu to vynáší tolik peněz. Ale táta je strašně skromný a nikdy se tím nechlubí. Vždycky to utratí za něco pro nás a navíc nás pozve na oslavu na skvělý oběd do Londýna. Takový je náš táta. Je velkorysý. Láskyplný. Stará se o rodinu. Takže to, co se děje teď, mu vůbec neodpovídá.

Jemně uchopím mámu za ruku a odtáhnou ji od perel.

„Vždyť je přetrhneš,“ řeknu jí. „Mami, *prosím tě*, uklidni se.“

„No tak, Jane.“ Janice konejšivě vezme mámu za druhou ruku. „Posadíme se a dáme si něco k snědku. Podívej, mají tu ‚bezdnou kávu,‘“ dodá cestou. „Chodí tu pořád s konvicí a dolíjí ti, kolikrát budeš chtít! Bez omezení! To je, pane, servis. O tolik lepší než všechna ta latte a grandaccinos...“

Po mámině odchodu vezmu Minnie za ručku a jdeme na konec jídelny. Jakmile vyjdu ven, hned se cítím i přes spalující slunce líp. Potřebovala jsem na chvíli vypadnout. Všichni jsou tak napjatí a podráždění. Strašně ráda bych si se Suze pořádně promluvila, ale s Aliciou vedle ní to nejde...

Jé, a to se podívejme!

Na místě se zarazím. Ani ne tak při pohledu na „selský dvůr“, který se skládá ze tří opelichaných koz ve výběhu, ale na ceduli s nápisem *Prodejna místních řemesel*. Co kdybych tam zašla a něco si na zlepšení nálady koupila? Mě to potěší a podpoří to místní ekonomiku. Ano. To udělám.

Je tam přibližně pět stánků s řemeslnými výrobky, šaty a artefakty. Vidím vyzáblou dívčinu v semišových kozačkách na vysokém podpatku, která klade náhrdelníky do košíku a volá na jiného stánkaře: „Tyhle miluju! Tady jsem nakoupila sakumprásk veškeré vánoční dárky!“

Popojdu blíž a zpoza jednoho stánku se vynoří prošedivělá stará paní a já nadskočím úlekem. Sama vypadá jako rukodělný artefakt. Má hnědou vrásčitou pleť připomínající dřevo s výraznými letokruhy nebo ručně vyčiněnou kůži. Má kožený klobouk na zavázání pod bradou, přibližně stoletou kostkovanou sukni a v puse mezery po zubech.

„Na dovolené?“ ptá se, když si začnu prohlížet kožené kabelky.

„Tak nějak... Vlastně ani ne,“ řeknu popravdě. „Jsem tu spíš pracovně. Někoho hledáme. Snažíme se ho vypátrat.“

„Štvanice na člověka,“ přikývne stará paní nevzrušeně. „Můj dědeček byl lovec lidí.“

Lovec lidí? To je největší bomba, jakou jsem kdy slyšela. Být tak lovcem lidí! Před očima mi vytane obchodní navštívenka s malinkatým kovbojským kloboukem v rohu:

Rebecca Brandonová,
lovkyně lidí

„Já jsem taky taková lovkyně lidí,“ slyším se říkat nenučeně. „Rozumíte. Svým způsobem.“

Což není tak daleko od pravdy. V podstatě přece lovím lidi, ne? Čili jsem nepochybně lovkyně lidí, že ano? „Můžete mi dát pár tipů?“ dodám.

„Těch vám můžu dát spoustu,“ prohlásí žena ochraptěle. „Nesnaž se je uhonit, snaž se s nimi seznámit,“ říkával můj dědeček.

„Nesnaž se je uhonit, snaž se s nimi seznámit?“ opakuju. „A co to znamená?“

„To znamená, nebuď blbá. Nežeň se za pohyblivým cílem. Vyhledej jeho přítele. Vyhledej jeho rodinu.“ Najednou vytáhne balík tmavohnědé kůže. „Nechcete krásné pouzdro, madam? Ruční práce.“

Pouzdro?

Jakože... na zbraň.

„Vida,“ podívám se trochu. „Dobře! Pouzdro. Jejda. To je... ehm... paráda. Vtip je v tom, že...“ V rozpacích si odkašlu. „Já nemám zbraň.“

„Vy nemáte zbraň?“ Tahle informace ji očividně vyvedla z míry.

Cítím se jako naprostá padavka. Nikdy jsem žádnou zbraň *neměla*, dokonce mě to ani nenapadlo. Ale možná bych to měla přehodnotit. Jakože, tady na Západě to tak chodí, ne? Na hlavě klobouk, na nohou kanady a pistoli proklatě nízko u pasu. Na Západě možná holky korzují po městě a hodnotí si vzájemně pistole jako já kabelky od Hermèse.

„Nemám ji *ted'* u sebe,“ vylepšuju trochu skutečnost. „Právě teď. Až se k ní dostanu, stavím se pro pouzdro.“

Cestou odtud přemýšlím, jestli bych se neměla urychleně naučit střílet, pořídit si oprávnění k držení zbraně a koupit si Gluck. Nebo snad Glock? Případně Smith and Cosi. Ani nevím, co je teď v módě. Měli by vydávat pistolnický *Vogue*.

Zamírím k vedlejšímu stánku, kde hubená dívčina, kterou jsem tu už zahlédla, plní druhý košík.

„Dobrý den,“ pozdraví mile a otočí ke mně hlavu. „Tyhle šátky jsou s padesátiprocentní slevou.“

„Některé s pětasedesátiprocentní,“ vloží se majitelka stánku. Má prošedivělé vlasy spletené do copu a propletené stuhami a vypadá to úžasně. „Provádím velký výprodej.“

„Jé.“ Vyberu jeden šátek a rozložím ho. Je z nádherně měkké vlny s krásnými vyšívanými ptáčky a za skvělou cenu.

„Beru po dvou pro sebe i pro matku,“ prohlásí vyhublá dívčina konverzačně. „A měla byste si prohlédnout ty pásky.“ Ukáže na vedlejší stánek. „Podle mě pásků není nikdy dost.“

„Rozhodně,“ souhlasím. „Pásky jsou základ.“

„Že ano!“ Nadšeně přikývne. „Mohla bych dostat další košík?“ dodá k majitelce stánku. „A berete Amex?“

Zatímco majitelka stánku vytahuje čtečku kreditních karet, vybírám několik šátků. Ale je to divné. Možná nejsem v šátkové náladě nebo tak něco, protože i když vidím, že jsou nádherné, příliš mě nelákají. Jako bych se dívala na servírovací stůlek plný lahodných dezertů, na které nemám chuť.

Jdu tedy ke stánku s opasky a prohlížím si je.

Jsou skutečně kvalitní. Přezky jsou hezké, masivní a v krásných barvách. Nemají vážně žádnou chybu. Jenom o ně nemám *zájem*. Už při pomyslení na nákup se mi dělá trochu nevolno. Což je divné.

Hubená dívčina naplnila pět košíků a pátrá v kabelce od Michaela Korse. „Myslela jsem si, že je ta kreditka v naprostém pořádku,“ utrousí rozmrzele. „Tak zkusím další... Ale sakra!“ Kabelka jí spadne na zem a dívčina se shýbne, aby posbírala, co z ní vypadlo. Právě jí chci pomoci, když zaslechnu své jméno.

„Bex!“ Otočím se a vidím stát v zadních dveřích jídelny Suze. „Už je

tam jídlo...“ Odmlčí se a očima zatěká po pěti plných košících. „To je ti podobné! Zase nakupuješ. Co jiného bys také mohla dělat?“

Říká to s takovým despektem, že cítím, jak se mi do tváří hrne krev. Ale jenom na ni tiše zírám. Nemá cenu něco vysvětlovat. Suze hledá vinu ve všem, co dělám. Zmizí v jídelně a já si odfouknu.

„Pojď, Minnie,“ snažím se říct vesele. „Půjdem si dát něco k snídani. A ty dostaneš mléčný koktejl.“

„Mléčný koktejl!“ vykřikne Minnie radostně. „Od kravičky,“ řekne mi. „Od čokoládové kravičky?“

„Ne, dneska to bude jahodová kravička,“ pošimrám ji pod bradičkou.

No ano. Já *vím*, že jednou budeme muset s pravdou ven a vysvětlit jí, jak to s těmi kravičkami doopravdy je, ale teď se mi do toho ještě nechce. Je to tak roztomilé. Ona si vážně myslí, že existují čokoládové, vanilkové a jahodové krávy.

„Je to moc dobrá jahodová kravička,“ ozve se Lukeův hlas, a když zvednu hlavu, vidím ho přicházet z jídelny. „Jídlo je na stole.“ Mrkne na mě.

„Díky. Už jdeme.“

„Pohoupat?“ zeptá se Minnie s tvářičkou svráštělou nadějí a Luke se zasměje.

„No tak pojď, ty andělíčku!“

Několik minut chodíme dokola a houpeme Minnie za ruce.

„Jak to jde?“ zeptá se mě Luke nad Minniinou hlavičkou. „Byla jsi v karavanu nápadně zamlklá.“

„Aha,“ zrozpačtím, že si toho všiml. „No to víš. Přemýšlela jsem.“

Což není tak úplně pravda. Byla jsem zticha, protože nemám s kým mluvit. Suze si povídá s Aliciou. Máma zase s Janice. A mně zbyla jenom Minnie, která se nemůže odtrhnout od *Kouzelné romance* na iPadu.

Přitom jsem se snažila. Při odjezdu z LA jsem si sedla vedle Suze a pokoušela jsem se ji obejmout, ale ona ztuhla a vůbec si mě nevsímala. Cítila jsem se tak hloupě, že jsem se schoulila do sedadla a předstírala, že pozoruju krajinu.

Ale o tom se mi teď nechce mluvit. Nehodlám zatěžovat Lukea svými problémy. Zachoval se tak úžasně – to nejmenší, co můžu udělat, je nevychrlít na něj své trapné starosti. Budu se chovat důstojně a zdrženlivě

jako správná manželka. „Jsi moc hodný, že s námi jedeš,“ dodám. „Že to vůbec děláš. Víím, kolik máš doopravdy práce.“

„Nemohl jsem tě přece nechat vyrazit do pouště jenom se Suze.“ Krátce se zasměje.

Vyrazit do Vegas byl Suzin nápad – s Aliciou byly přesvědčeny, že se Bryceovi dostanou brzy na stopu. Jenomže to se nestalo, a tak jsme tu na půl cesty a nemáme ani rezervaci v nějakém hotelu, ani plán, ani nic jiného...

Jakože, ne že bych se právě já do všeho nevrhala po hlavě. Ale přesto vidím, že je to trochu bláznivé. Jenomže tohle rozhodně neřeknu nahlas, protože Suze by mě strašně setřela. Při vzpomínce na Suze cítím čerstvý nával bolesti a už to v sobě nedokážu utajit. Důstojná a zdrženlivá budu jindy.

„Lukeu, mám pocit, že ji ztrácím,“ vyhrknu. „Vůbec se na mě nepodívá a ani se mnou nemluví...“

„Kdo, Suze?“ Luke sraští obličej. „Všiml jsem si.“

„Nemůžu o ni přijít.“ Hlas se mi zachvěje. „To prostě nemůžu. Je to má kamarádka na tři ráno!“

„Tvá co?“ užasne Luke.

„Však víš. Kámoška, které, když máš nějaké problémy, můžeš zavolat ve tři ráno a ona za tebou okamžitě přiběhne. Jako je Janice mámina kamarádka na tři ráno, a Gary zase tvůj kamarád...“

„Aha. Už vím, jak to myslíš.“ Luke přikývne.

Gary je nejloajálnější člověk na světě. A Lukea má moc rád. Ve tři ráno by dorazil jako blesk a Luke by udělal totéž pro něj. Vždycky jsem si myslela, že Suze a já budeme takové kamarádky nad smrti.

„Kdybych se teď dostala ve tři ráno do problémů, nejspíš bych Suze vůbec nevolala.“ Podívám se nešťastně na Lukea. „Asi by se mnou pěkně vyběhla.“

„Ale nevyběhla,“ řekne Luke rozhodně. „Suze tě má ráda stejně jako dřív.“

„Nemá.“ Zavrtím hlavou. „Jakože, *nemám* jí to za zlé, je to všechno moje vina...“

„To rozhodně není,“ namítne Luke a překvapeně se zasměje. „Co to povídáš?“

Ohromeně se na něj podívám. Jak se může tak ptát?

„Jistěže je! Kdybych se za Brentem vydala dřív, jak jsem správně měla, tak jsme tady teď nebyli.“

„Becky, všechno tvá vina *není*,“ protestuje Luke důrazně. „Nevíš přece, co by se stalo, kdyby ses za Brentem vypravila. A navíc, Tarquin a tvůj otec jsou dospělí lidé. Nesmíš ze všeho vinit sebe. Platí?“

Sice slyším, co říká, ale nevěřím mu. Vůbec tomu nerozumím.

„No prostě.“ Zhluboka si povzdychnu. „Suze se teď zajímá jenom o Aliciu.“

„Je ti jasné, že se tě Alicia snaží vyvést z míry?“ zeptá se Luke a zní tak sebejistě, že překvapením zvednu hlavu.

„Opravdu?“

„Je to jasné. Říká spoustu hloupostí. ‚Redukcionistický‘ nic neznamená.“

„*Opravdu?*“ Najednou se mi trochu uleví. „A já si myslela, že jsem prostě hloupá.“

„Hloupá? Ty rozhodně hloupá nejsi.“ Luke pustí Minniinu ručičku, přitáhne si mě k sobě a podívá se mi přímo do očí. „Parkovat sice neumíš, ale hloupá určitě nejsi. Nedovol, Becky, té čarodějnici, aby tě dostala na kolena.“

„Víš, co si myslím?“ ztlumím hlas, ačkoli není nikdo v doslechu. „Že má něco za lubem. Myslím tím Aliciu.“

„Jako co?“

„To ještě nevím,“ připouštím. „Ale já na to přijdu.“

Luke povytáhne obočí. „K tomu ti řeknu jenom, aby sis dávala pozor. V tuto chvíli je Suze na všechno velmi citlivá.“

„Já vím. To mi nemusíš připomínat.“

Luke mě pevně přitiskne k sobě a já si v jeho objetí na chvíli odpočinu. Jsem strašně vyčerpaná.

„Tak už pojď dovnitř,“ řekne nakonec. „Mimochodem, myslím si, že Janice pěkně napálili,“ dodá cestou k budově. „Podíval jsem se na složení těch tablet a je to převážně aspirin v módní hatmatilce.“

„*Opravdu?*“ Když si vzpomenu, jak je Janice zoufale rozhazovala po poušti, málem se zhrouť smíchy. „To jí raději ani neřekneme.“

V jídelně je už na stole plno jídla, ale zdá se, že nikdo nejí vyjma Janice, která se láduje míchanými vajíčky. Máma si zuřivě míchá kávu, Suze si okusuje ze strany nehet u palce (což dělává, když je na pokraji zhroucení) a Alicia si sype jakýsi zelený prášek do šálku. Zřejmě něco zdravého a nepoživatelného.

„Dobré ráno vespolek,“ pozdravím a posadím se na židli. „Jaké je jídlo?“

„Snažíme se přemýšlet,“ zavrčí Suze. „Nikdo tu vážně *nepřemýšlí*.“

Alicia jí cosi špitne do ucha, Suze přikývne a obě se na mě dlouze zadívají. Na jednu příšernou chvíli se zase vrátím do školy, kde si všechny potvory z naší třídy ukazují prstem na mou herní soupravu. (Máma mě nutila používat starý model dlouho poté, co si už všichni koupili novou verzi, protože ji považovala za příšerně předraženou. Jakože, nemám jí to za zlé, ale *každíčkou hodinu*, kdy jsme hráli hry, se mi všichni posmívali.) Ale teď už se tím nenechám vyvést z míry. Jsem dospělá a mám svůj cíl. Ukousnu si z vafle, přitáhnu si znovu tátovu mapu a zírám do ní tak dlouho, až se mi před očima začnou dělat mžitky. V uších mi zvučí slova té staré paní: *Hledej přátele. Hledej rodinu*.

Ať už je jádro naší záhady jakékoli, základem jsou čtyři přátelé. Vraťme se tedy na počátek. K příteli Coreymu, který žije v Las Vegas. Je to naše největší vodítko. Musíme ho nějak najít. Nažhav šedé buňky mozkové. Ale jak to udělat?

Jistě vím víc, než si uvědomuju, přemlouvám se. *Určitě*. Musím se prostě víc zamyslet. Zavřu pevně oči a snažím se vrátit v čase. Jsou Vánoce a já sedím u krbu v našem oxshottském domě. Cítím vůni čokoládového pomeranče v klíně. Táta rozprostřel na konferenčním stolku starou mapu a vrací se k americkému výletu. Znovu, v nahodilých útržcích vzpomínek, slyším jeho hlas.

„... a oheň se najednou vymkl kontrole a prozradím vám, že žádný piknik se už nekonal...“

„... říká se ‚tvrdohlavý jako mezek‘ a už vím proč – to zatracené stvoření se *nehnulo* ke kaňonu ani o krok...“

„... sedávali jsme dlouho do noci a popíjeli místní pivo...“

„... Brent a Corey byli moc chytrí kluci, vystudovali přírodní vědy...“

„... diskutovali o svých teoriích a zapisovali si nápady...“
„... Corey byl pracháč, to se ví, zazobaná rodinka...“
„... není nad to spát pod širákem a vidět východ slunce...“
„... málem jsme v té roklí o to auto přišli, protože Raymond do něj nedal...“
„... Corey pořád něco kreslil, kromě jiného byl úžasně šikovný i na malování...“

Moment.

Corey byl šikovný na malování. To mi už vypadlo z hlavy. A s tím jeho malováním bylo ještě něco spojeno. Co to bylo? Co to jenom *bylo*...?

Se mnou je to tak: dokážu svůj mozek přinutit k leccemu. Aby zapomněl na to, kolik jsem utratila z kreditky, aby potlačil vzpomínky na hádky a aby téměř na každé situaci viděl tu lepší stránku. A teď se ho snažím přimět, aby se rozpomenul. Aby provětral všechny zanedbané a zaprášené kouty v mé hlavě a *vzpomněl si*. Protože já vím, že tam cosi bylo..., prostě vím, že tam byla jakási...

Ano!

„... jako svou obchodní značku přimalovával na každý obraz orla...“

Oči se mi doširoka otevrou. Orla. *Já věděla*, že tam něco bylo. Není to mnoho, ale aspoň něco, ne?

Vytáhnu mobil, zadám na googlu „corey malíř orla las vegas“ a čekám, co mi to ukáže. Není tu moc dobrý signál, a tak dloubám netrpělivě do klávesnice a snažím se z paměti vydolovat ještě nějakou informaci. Malíř Corey. Boháč Corey. Přírodovědec Corey. Nenašlo by se ještě nějaké vodítko?

„Právě jsem mluvila se svým posledním kontaktem,“ oznámí Alicia a zvedá hlavu od mobilu. „Bohužel, Suze...“ Odmlčí se a vypadá vyčerpaně. „Asi bychom se měli vrátit do LA a popřemýšlet, co dál.“

„*Vzdát se?*“ Suze svráští obličej a já se vyděším. Vyrázili jsme do pouště poháněni adrenalinem a napětím. Jestli to teď vzdáme a vrátíme se domů, obávám se, že se Suze zhroutí.

„Ještě to nevzdávejme,“ snažím se, aby to vyznělo pozitivně. „Jsem si jistá, že když zapřemýšlíme, posuneme se dopředu...“

„Vážně, Bex?“ prohodí Suze jízlivě. „To se snadno řekne, ale co zrovna

ty pro to děláš? Nic! Co děláš právě teď?“ Mávne rozzlobeně rukou k mému mobilu. „Nejspíš nakupuješ na internetu.“

„To teda ne!“ bráním se. „Provádím pátrání.“

„A po čem asi tak pátráš?“

Můj pitomý displej se zasekl. Stisknu znovu enter a netrpělivě do něj tūkám.

„Lukeu, ty jsi tak vlivný člověk!“ vloží se máma. „Znáš ministerského předsedu. Nemohl by pomoci?“

„*Ministerský předseda?*“ Tohle Lukeovi vyrazilo dech.

Najednou se mi displej začíná plnit odkazy z googlu. A když přejíždím očima po jednotlivých heslech, v duchu si zavýsknu. Je to on! Je to Corey z tátova výletu!

Místní malíř Corey Andrews ... podpis orla ... vystavoval v galerii v Las Vegas...

Musí to přece být on, ne?

Rychle vytūkám „Corey Andrews“ a zatajím dech. Za chvíli mi vyskočí celá stránka odkazů. Je tu odkaz na wikipedii, obchodní informace, majetkové zprávy, na firmu Firelight Innovations, Inc... pořád k témuž člověku. Coreymu Andrewsovi z Las Vegas. Našla jsem ho!

„Nebo ten člověk z Bank of England,“ nevzdává se máma.

„Myslíte guvernéra Bank of England?“ zeptá se Luke po chvíli.

„Jo, toho! Zavolej mu!“

Při pohledu na Lukeův výraz je mi do smíchu. Máma si nejspíš vážně myslí, že Luke donutí celý britský kabinet, aby sem přijel a vydal se hledat tátu.

„Nejsem si jistý, že by to bylo proveditelné,“ namítne Luke zdvořile a otočí se na Aliciu. „Opravdu už nemáš žádné vodítko?“

„Ne.“ Alicia si povzdychne. „Myslím, že jsme dorazili na konec cesty.“

„Já vodítko mám,“ začnu nervózně a všichni se ke mně otočí.

„Ty zrovna?“ prohodí Suze podezřavě.

„Našla jsem toho Coreyho z tátova výletu. Jmenuje se Corey Andrews. Mohlo by to tak být, mami?“

„Corey Andrews,“ zamračí se máma. „Ano, mohlo by to být Andrews...“
Obličej se jí rozzáří. „Becky, myslím, že jsi na to kápla! Corey Andrews.
To byl ten pracháč, jak říkával táta. Nemaloval taky nebo tak něco?“

„Přesně! A bydlí v Las Vegas. Zjistila jsem jeho adresu.“

„To se ti povedlo, Becky, holčičko!“ pochválí mě Janice a já se bezděky
trochu nafouknu.

„Jak jsi na to přišla?“ ptá se Alicia a vypadá téměř dotčeně.

„Prostě..., ehm..., však víš. Nekonvenční myšlení.“ Podám mobil
Lukeovi. „Tady máš poštovní směrovací číslo. Můžeme vyrazit.“

Od: wunderwood@iafro.com
Komu: Brandonové, Rebecce
Předmět: Re: Žádost o přijetí do asociace lovců lidí

Milá paní Brandonová,

děkuji za Váš mail. Chcete-li vstoupit do Mezinárodní asociace operativců pátrajících po uprchlících, vyplňte prosím přiložený formulář a obratem ho odešlete s 95 librami členského příspěvku. Obdržíte identifikační průkaz spolu s ostatními benefity uvedenými na našich webových stránkách.

Nicméně na Váš dotaz odpovídáme, že nevydáváme žádný odznak „Lovec lidí“ ani další podobné módní doplňky.

Poskytujeme v tomto oboru řadu školení, bohužel seminář na téma „Jak nalézt uprchlého tatínka“ do nich nepatří. Ani „Jak si udržet přátelství s jinou lovkyní lidí“.

Hodně štěstí ve Vašem úsilí.

S pozdravem,

Wyatt Underwood
výkonný tajemník
Mezinárodní asociace operativců pátrajících po uprchlících

Čtyři

Cestou na Coreyho lasvegaskou adresu se v karavanu rozhostilo zaražené ticho. Máma s Janice mlčí. Suze s Aliciou sedí přímo proti mně a pořád si něco šeptají. A já hraju s Minnie stickers a myslím na Bryce.

Celým jménem se jmenuje Bryce Perry a byl – je – manažerem osobního růstu v Golden Peace. Když jsem tam chodila do kurzů, setkávala jsem se s ním často, a nemůžu přijít na kloub tomu, jak mohl Tarquin propadnout tak silně jeho kouzlu. Proč ho táta požádal, aby jel s ním? Jak je možné, že mu oba tak hluboce věřili? A podle mě jsem na to přišla: Bryce je moc hezký člověk.

Nechci tím naznačit, že je třeba gay nebo něco takového. Myslím, že na opravdu krásných lidech je něco neodolatelného. Zejména na mužích s výraznou bradou, strništěm a upřeným pohledem. Propadnete jejich kouzlu a věříte všemu, co vám nabulíkují. Kdybych dejme tomu zítra potkala Willa Smithe a on se mi svěřil, že utíká před zkorumpovanou vládou a že mu musím pomoci, uvěřila bych mu všechno do puntíku a vůbec na nic bych se neptala.

Bryce je totožný případ. Má stejný podmanivý pohled, při kterém slábnete v kolenu. Všim, co řekne, vám učaruje. Začnete si myslet: *Bryci, máš naprostou pravdu! Ve všem!* I kdyby vám nakrásně jenom říkal, kdy máte přijít na hodinu jógy.

Suze určitě Bryceovo kouzlo vnímala, vím to. Není žádnou výjimkou. A s Tarquinem byl problém v tom, že než se s Brycem seznámil, topil se v problémech. Nepohodl se s rodinou, prožil trapný neúspěch v podnikání a celkově se cítil pod psa... a vtom narazil na charismatického Bryce s jeho partou volejbalistů a s kamarádkým tlacháním. Není tedy divu, že i Tarkie propadl Bryceovu kouzlu.

Není také divu, že Bryce pase po jeho penězích. Když jste tak bohatí

jako Tarkie, po vašich penězích pase každý. Chudáček Tarkie. Se vším svým bohatstvím, majestátními sídly a personálem stejně podle mě není šťastný –

„Poslouchejte, za dvacet minut tam budeme,“ skočí mi do úvah Luke a já sebou trhnu. Vlastně sebou trheme všichni.

„Za dvacet minut?“

„Už?“

„Vždyť jsme ještě nedojeli do Vegas!“

„Je to na téhle straně města,“ vysvětlí Luke a zašilhá k satelitní navigaci. „Bude to nejspíš vilová čtvrť. Samý golfový klub.“

„Golf!“ vykřikne Janice nadšeně. „Možná tam Graham s přáteli hraje golf! To by mohlo být, že, Jane?“

„On opravdu rád hraje golf,“ znejistí trochu máma. „I Tarquin hraje golf, vid', Suzie?“

„Někdy,“ odpoví Suze se stejnými pochybnostmi v hlase.

„A tak jsme na to kápli,“ spráskne Janice rukama. „Je to golf!“

Golf?

Vyjeveně na sebe hledíme. Vyrazil si snad táta za golfem? Hnali jsme se za ním jako šílení do pouště, abychom ho našli v károvaných ponožkách u osmnácté jamky a s komentářem: „Dobrá trefa, Tarquine!“

„Hraje Bryce golf?“ otočí se Suze na Aliciu.

„Nemám zdání,“ odpoví Alicia. „Řekla bych, že ne. Ale o tom asi nemá cenu spekulovat, dokud se tam nedostaneme.“

Je to studená a naprosto zničující sprcha každého nadšení. Sedíme mlčky, dokud Luke nezahne na širokou cestu s obrovskými vilami po obou stranách a neřekne: „Tohle je Eagles Landing Lane.“

Ohromeně vyhlížíme z auta. Myslela jsem, že je Las Vegas složeno výhradně ze zářivých světel, hotelů a kasin. Tak nějak jsem předpokládala, že tam všichni bydlí jenom po hotelích. Ale domy tu mají také, to dá rozum. A nejenom domy, přímo *paláce*. Stojí na rozlehlých pozemcích s vysokými palmami, případně obrovskými bránami nebo něčím podobným, jako by tím do světa rozhlašovali: *Tady bydlím já a jsem obrovský pašák*.

Přijíždíme k číslu 235 a mlčky na něj hledíme. Stojí na největším pozemku a na šedivé budově podobné pohádkovému zámku se vypínají

čtyři věže. Člověk téměř čeká, že se z horních oken každou chvílí vykloní dlouhovlasá Locika.

„Cože to ten Corey vlastně dělá?“ zajímá se Luke.

„Vlastní přírodovědnou společnost,“ odpovím. „Má spoustu registrovaných patentů. Kromě toho má velký majetek. Dělá řadu věcí.“

„Jaké patenty?“

„To já nevím!“ řeknu. „Je to samá vědecká hatmatilka.“

Zapátrám v odkazech, které jsem našla na googlu, a několik jich přečtu. „*Corey Andrews vyznamenán Elektrotechnickým institutem... Corey Andrews vystoupil jako předseda Firelight Innovations, Inc.... Corey Andrews rozšiřuje svou realitní říši...* Počkat. Tohle je několik let stará informace z lasvegaského *Heraldu*. *Corey Andrews slaví v Mandarin Oriental s přáteli a kolegy padesátiny*.“ Překvapeně zvednu hlavu od mobilu. „*Padesátiny*? Myslela jsem, že je starý jako můj táta.“

„Krucí.“ Luke vypne motor. „Že bychom se zmýlili? Že by to nebyl ten pravý Corey?“

„Tak to vážně nevím,“ řeknu užasle. „Protože je to každopádně Corey Andrews, který na obrazy přimalovává orly.“

„Mohlo by jich být víc s takovým podpisem?“ ptá se Suze.

Všichni v nastalém tichu přemýšlíme.

„Je jenom jeden způsob, jak to zjistit,“ usoudí Luke nakonec. Vyskočí z auta a už ho vidíme mluvit do domácího telefonu. Za chvíli nastoupí do karavanu a brána se před ním dokořán otevře.

„Co jste jim řekl?“ ptá se Janice zvědavě.

„Myslí si, že jsme přišli na nějakou party,“ řekne Luke. „A já je v tom nechal.“

Jedeme po příjezdové cestě a jakýsi muž v šedivém lněném obleku nám ukazuje, že máme zaparkovat u budovy, která vypadá jako letecký hangár. Všechno je tu opravdu obrovské s masivními stromy a vsudyprítomnými velikánskými osázenými květináči. Z místa, kde jsme zaparkovali, vidíme síť na tenisovém kurtu a ze skrytých reproduktorů hraje džez. Ostatní automobily jsou nablýskané kabriolety, povětšinou s espézetkami na přání. Na jedné stojí *DOLLAR 34*, na další zase *KRYSTLE* a třetí je dlouhá limuzína s tygřím vzorem.

„Tygří autíčko!“ vykřikne Minnie nadšeně a zůstane stát. „Tygří autíčko, mami!“

„Je nádherné, miláčku,“ řeknu a snažím se nerozhíhat. „Tak kam teď půjdeme?“ Otočím se k ostatním. „Musíme si uvědomit, že jsme sem spadli bez pozvání.“

„V životě jsem na takovém místě nebyla,“ prohlásí Suze s rozšířenýma očima.

„Ale jdi, Suze, vždyť vlastníš skotský zámek,“ připomenu jí.

„Ano, ale nic *takového*,“ namítne. „Tohle je jako něco od Disneyho! Podívej, na střeše mají přistávací plochu pro helikoptéry!“

Přichází k nám člověk v šedém lněném obleku a pochybovačně si nás prohlíží.

„Přijeli jste na Peytoninu narozeninovou oslavu?“ zajímá se. „Povíte mi, jak se jmenujete?“

Připouštím, že jako hosté na narozeninovou oslavu nevypadáme. Vždyť ani pro Peyton, ať už je to kdokoli, nemáme dárek.

„Na seznamu nebudeme,“ odpoví Luke vyrovnaně. „Rádi bychom mluvili s Coreym Andrewsem. V naléhavé záležitosti.“

„V záležitosti života a smrti,“ vloží se máma důrazně.

„Přijeli jsme až z Oxshottu,“ dodá Janice. „Z anglického Oxshottu.“

„Chceme najít tátu,“ připojím se.

„A mého manžela,“ prohlásí Suze a vystoupí dopředu. „On se ztratil a myslíme si, že o tom Corey možná něco ví.“

Člověku v lněném obleku jde z toho očividně hlava kolem.

„Obávám se, že je pan Andrews momentálně zaneprázdněný,“ řekne a ucouvne před Suze. „Kdybyste mi mohli dát nějaké podrobnosti, vyřídil bych mu to...“

„Ale my s ním musíme mluvit hned!“ trvá na svém vášnivě máma.

„Nebude to dlouho trvat,“ uklidňuje ho Luke.

„Chci jet v tygřím autíčku!“ vloží se Minnie naléhavě.

„Nehodláme ho obtěžovat,“ dodá máma nedočkavě. „Stačilo by, kdybyste...“

„Dejte prosím panu Andrewsovi tohle,“ ozve se za námi tichý hlas, a když se otočíme, spatříme Aliciu, která mu podává vizitku z Gol-

den Peace se zřetelnými zlatými symboly a s několika připsanými slovy.

Muž si ji vezme, mlčky si přečte připsaná slova a najednou se tváří zcela jinak.

„*Tak dobře,*“ přikývne. „Oznámím panu Andrewsovi, že tu jste.“

Odejde a všichni se podíváme na Aliciu, která tam stojí s výrazem nesnesitelně samolibé skromnosti.

„Co jsi tam napsala?“ ptám se.

„Jenom pár slov, která by mohla pomoci,“ odpoví krátce.

Slyším, jak si máma s Janice hlasitě šeptají, že jméno „Alicia Merrellová“ má ve Státech královský zvuk a že si *myslí*, že v Golden Peace musela potkat spoustu celebrit, ale že o nich vůbec nemluví, tak ohromně milá a zdrženlivá dívka to je.

Ohromně milá a zdrženlivá dívka? Milionkrát jsem mámě o Alicii Dlouhonohé bestii vyprávěla...

No prostě. Co naděláte.

Za okamžik se náš přítel v lněném obleku objeví znovu a beze slova nás vede do domu – tedy kromě Lukea, který zůstává v karavanu, aby si promluvil s Garym. (Ze slavnostní večere na konferenci se proslýchají zajímavé zprávy ohledně jednoho vládního ministra bez portfeje.)

Dům má masivní, cvočky pobité dřevěné dveře a hlavou mi bleskne, že nám možná spustí padací most. Místo toho dům/hrad/vilu obejdeme a mezi dokonale tvarovanými keři kráčíme husím pochodem, až dojdeme na báječný velký trávník s gigantickým skákacím hradem, stolem plným jídla, spoustou pobíhajících dětí a plakátem *Hodně štěstí k pátým narozeninám, Peyton!*

Vida. Tak *tohle* je Peyton. I když poznat se stejně nedá, protože všechny holčičky jsou vyparáděné jako princezny. Ale už je jasné, kdo je Corey, podle toho, jak uctivě k němu přistupuje člověk v lněném obleku a ukazuje na nás.

Corey vypadá naprosto úžasně. Je velmi snědý a opálený, s hustými černými vlasy a očividně vytrhaným obočím. Vypadá mnohem mladší než táta. Vedle něj stojí žena, patrně jeho manželka, a při pohledu na ni